

MATTI LAINE

ISÄNSÄ TYTÄR

BAZAR

MATTI LAINE

ISÄNSÄ
TYTÄR

BAZAR

1. painos

© Matti Laine ja Bazar Kustannus 2025
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä
Lönnotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Kirjassa on sitaatti Chris Isaakin kappaleesta *Wicked Game*,
sävellys ja sanoitus Chris Isaak 1989.

ISBN 978-952-403-181-3

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:
tuotevastuu@bazarkustannus.fi

Jaanalle

Kun saat tämän kirjeen, minua ei enää ole. Jokaisen elämällä on mittansa ja kieltämättä minun tiimalasini valui tyhjäksi paljon nopeammin kuin olisin halunnut. Ei siksi, että minulla olisi ollut tarve elää elämisen vuoksi, vaan siksi, että olisin halunnut olla Sinulle, rakas tyttäreni, paljon enemmän kuin ehdin olla. Olisin halunnut nähdä, kuinka kasvat aikuiseksi. Olisin halunnut elää kanssasi jokapäiväistä arkea ja seisoa vierelläsi elämäsi tärkeissä hetkissä, kohdata kanssasi kaikki väistämättä eteen tulevat ilot ja surut. Olisin halunnut olla äitisi vielä paljon pidempään.

Mitähän Sinusta onkaan mahtanut tulla? Jotain poikkeuksellisen hienoa, en epäile – tiedän sen, sillä synnyit suuresta rakkaudesta.

Muista, että tässä maailmassa mikään ei ole mustavalkoista, eniten on harmaata. Opettele hyväksymään kohtalosi ja antamaan anteeksi, niin minäkin olen tehnyt ja siksi olen nyt tyyni.

Muistatko vielä, kuinka minulla oli viikonloppuisin tapana punoa hiuksesi ranskalaiselle letille? Ja jos isäsi oli kotona, hän auttoi minkä taisei, kunnes hänestä tuli lopulta taitavampi palmikoija kuin minä olin koskaan. Me, palmikoimassa Sinun hiuksiasi, on rakkain muistoni. Se auttaa minua hetkenä, jona yö on synkimmillään, kun maailman vääryydet ja itse tekemäni

*virheet tuntuvat liian raskailta kantaa. Sinun pitkien, auringon
kärventämien hiustesi olkimaiseen tuoksuun sisältyy kaikki se,
mitä tiedän rakkaudesta.*

*Tiedä, että rakastan Sinua aina ja ikuisesti ja aika, jonka sain
kanssasi viettää, teki elämästäni elämisen arvoista.*

*Olen aina luonasi,
Äiti*

1.

Lapissa, Pallasjärven ja Ounasjoen välissä sijaitsevaa erämaa-
aluetta ruoski ankara puuskittainen tuuli, joka sai ahkiota
perässään vetävän moottorikelkan huojahtelemaan uhkaa-
vasti. Rene Kovanen kohottautui ajolasin takaa, painautui
oikealle alas ja pakotti liikkeellä kelkan etusukset takaisin
loputonta lumimerta halkovalle uralle. Yötaivas hehkui ja
loimusi ja ellei Renellä olisi ollut kiire, hän olisi jäänyt mie-
llessään katselemaan revontulien ilakoivaa väriloistoa. Sen
sijaan hän väänsi kaasukahvaa, siirsi painopistettä eteen ja sai
kelkan imeytymään entistä tiukemmin maata vasten. Pakka-
nen oli illan mittaan kiristynyt liki kolmeenkymmeneen aste-
eseen. Renen kasvoja suojaavan huivin alta pilkistävä tuuhe-
parta oli kauttaaltaan jääkiteiden peitossa, ja ajolasien reu-
noihin oli ilmaantunut kuurankukkia, jotka haittasivat näky-
vyyttä entisestään. Sormia ja varpaita pisteli inhottavasti ja
takapuoli oli kelkan jatkuvasta röykytyksestä puuduksissa.

Tekstiviesti oli saapunut aamupäivällä lukuisten vastaa-
matta jääneiden puhelujen perään, mutta Rene oli huomannut
sen vasta illansuussa nokipannukahveja keitellessään. Tun-
turissa saattoi mennä päiväkausia ilman, että kännykkää
tuli vilkaistua. Siksi oli sattumaa, että Rene edes huomasi vies-
tin. Sen lähettäjä oli hänen ex-kollegansa ja vuosien takainen

hyvä ystävänsä Helsingin poliisista, rikoskonstaapeli Harri Jakoila. Omissa ajatuksissaan viihtyvä mies, jonka kanssa Rene ei ollut ollut missään tekemisissä liki viiteentoista vuoteen. Ei sen jälkeen, kun Rene oli menettänyt perheensä ja karistanut Suomen pölyt jaloistaan hyväksi toviksi. Samasta hetkestä lähtien Renen ajanlaskussa oli ollut aika *ennen* ja aika *jälkeen*. Viesti menneisyydestä, ajalta *ennen*, ei kuitenkaan ollut kiinnittänyt hänen huomiotaan, vaan sen kiihkeä sävy.

Olen matkalla pohjoiseen, on pakko tavata!

Mitä enemmän Rene asiaa mietti, sitä vahvemmin Jakoilan kirjoittama virke oli hänestä kuin kiireessä ilmoille viskattu hätähuuto. Se tuntui oudolta, sillä Rene tiesi Harri Jakoilan pidättyväisen virkamiehen prototyypiksi, joka seurusteli mieluummin pölyntyneiden juttukansioiden kuin elävien organismien kanssa, eikä päästänyt koskaan tunteita valloilleen. Jo aikoinaan Helsingin poliisitalon kahvihuoneessa Jakoilan vitsailtiin kohottaneen ääntään ainoastaan kerran; synnytyssalissa, hänen ilmestyttyä näkyviin äitinsä jalkojen välistä ja ilmaistua parahtaen halunsa palata takaisin sinne mistä oli tullut. Mutta Rene tiesi myös, että jo pelkästään hänen puhelinnumeronsa esiin kaivaminen oli vaatinut rikospoliisilta huomattavaa vaivannäköä. Siitä hän oli itse pitänyt aikoinaan huolen.

Kun Rene oli soittanut entiselle kollegalleen takaisin, ihmetys oli vain kasvanut. Harri Jakoila oli kuulostanut hengästyneeltä ja vaatinut tapaamista mahdollisimman pian. Sen enempiä mies ei ollut suostunut puhelimesta agendaansa valottamaan, joten lopulta Rene oli ehdottanut paikkaa ja Jakoila oli suostunut empimättä, vaikka sijainti oli tiennyt hänelle melkoista siirtymää etelästä pohjoiseen.

Puhelun jälkeen Rene oli pakannut retkikampeensa levottomin mielin. Viilipyttymäisen ex-kollegan äänessä oli läikehtinyt hätä, jollaista hän ei ollut siinä koskaan ennen kuullut, vaikka oli aikoinaan työskennellyt liki kymmenen vuotta ystävänsä rinnalla Helsingin poliisin erikoisyksikössä.

Samassa Rene tunsu rajun tärähdyksen, kun moottorikelkan keula osui töppärään, jota oli pimeyden keskeltä mahdotonta erottaa. Ajokki irtosi hetkeksi lumesta, mutta tippui kaikeksi onneksi takaisin keskelle ajouraa. Alempana kulkeva reitti olisi ollut tähän aikaan vuodesta huomattavasti turvallisempi, mutta selvästi hitaampi. Yläreitin arvaamattomuutta lisäsi koko talven suuntaan jos toiseen sahannut sää. Lämpöaallot koversivat kinosten alle onkaloita, jotka antoivat periksi pienimmänkin ylimääräisen painon alla ja muodostivat näin pirullisia ansoja. Niitä syntyi varsinkin vähemmän käytetyille reiteille, ja jos kelkan etusuksi osui sellaiseen kovassa vauhdissa, se oli menoa.

Taivaalla tanssivat pohjanpalot näyttivät laskeutuneen entisestään, ne valaisivat nyt hetkessä aavemaisen sinertäväksi muuttunutta maisemaa. Vasemmalla näkyi sankan havumetsän reuna, kun taas oikealla, kaukana taivaanrannassa kohosivat Pallastunturin jylhät huiput Pallas-, Lauku-, Pyhä- ja Taivaskero. Renen kasvoja suojanut huivi oli valahtanut ilmalennon aikana kaulalle ja pölisevä pakkaslumi tunkeutui nenään ja suuonteloon. Pureva kylmyys nipisteli naamaa ja vaikka käsissä oli paksut, poronnahasta valmistetut kintaat ja niiden alla vielä ihonmyötäiset ajohanskat, sormet tuntuivat jo kohmeisilta. Lähdettyään metsäleiristä Rene ei ollut tuntenut nälkää eikä janoa, mutta nyt tilanne oli aivan toinen.

Hän tavoitteli alahuulellaan viiksiin kertynyttä jäätä, imaisi hielet suuhunsa ja katsoi ylös. Revontulet alkoivat hiljalleen himmetä. Kohta ne kaikkoaisivat ja hänen tietään valaisisivat vain tähdet, sekä kelkan kelmeänä värisevä etulyhty. Väsymys painoi. Se sai näkökentän kapenemaan ja oli selvää, että ennen pitkää se alkaisi vaikuttaa myös hänen kykyynsä hallita ajokkiaan. Rene hölläsi hieman kaasua ja tähyili sopivaa kohtaa kääntyä kansallispuiston rajan pinnassa kulkevalle suojaisammalle reitille.

Äkkiä jostain selän takaa kuului pamaus ja koko kelkka alkoi täristä. Rene vilkaisi olkansa yli. Ahkio, johon oli pakattu hänen varusteensa; ruoka, vaatteet, varabensa ja telta, oli kellahtanut kyljelleen. Rene yritti kääntää aisaa kädellään niin, että ahkio palaisi takaisin ruotuun, mutta painoa oli liikaa. Hän käänsi katseensa kiroten lumiuraan ja ehti nostaa sormensa jarrukahvoille, mutta silloin oli jo liian myöhäistä. Toinen etusuksi ajautui sekunnin murto-osassa penkan puolelle ja haukkasi lunta. Ajoneuvon keula kääntyi alaspäin ja koko kone lennähti ilmaan. Rene tunsu ympäriinsä sinkoilevat lumikiteet kasvoillaan, kuuli katkeavan puunrungon terävän napsahduksen ja moottorin ulvaisun. Hän kiskaisi vaistomaisesti tappokatkaisimesta ja virta sammui. Kelkka paiskautui keskelle koskematonta hankea. Vanhalla vauhdillaan se halkoi nietosta vielä metrikaupalla, kunnes törmäsi lumen alla piilossa olleeseen kantoon.

Äkkipsähdys heitti Renen ohjaustangon yli pimeyteen. Kelkka kierähti akselinsa ympäri ja seurasi perässä.

Ilmalento tuntui kestävän ikuisuuden. Osuessaan maahan Rene tunsu ensin vaatteidensa suista iholle tunkeutuvan pakkaslumen polttavan kylmyyden, sitten viiltävän, koko

kehon lävistävän kivun, joka voimistui asteittain aina siihen asti, kunnes hänen oli pakko huutaa tuskasta.

Rene ei tiennyt kuinka kauan oli maannut paikoillaan, kun hän palasi tajuihinsa. Silmissä kipunoi vihreää, sinistä ja punaista ja hyvän aikaa Rene luuli näyn kumpuavan hänen päänsä sisältä. Mutta hiljalleen näkökentän asettuessa hän ymmärsi makaavansa selällään silmät auki ja katselevansa taivaankannelle palanneita, täyteen roihuun yltyneitä revontulia.

Rene havainnoi kehonsa tuntemuksia ja hänen ensimmäinen ajatuksensa oli, että hän oli halvaantunut. Varpaat ja sormet olivat aivan jäässä, mutta pian hän tajusi, että ne liikahtelivat silti aivoista tulevien käskyjen mukaisesti. Hän yritti kääntää varovasti päätään vasemmalle, mutta niskaa vihloi liikaa. Pään kääntäminen oikealle kuitenkin onnistui. Kelkan perässä kulkenut ahkio oli irronnut siteistään ja sen koko sisältö oli räjähtänyt ympäri hankea. Aivan hänen nenänsä edessä lepäsi trangia, seuranaan hänen omalta isältään perimänsä lusikka-haarukka-veitsisetti. Kauempana lojui kirkkaan värisiä Tupperware-astioita, joihin oli pakattu kuivattua jauhelihaa ja edellisen syksyn suppilovahveroita. Siellä täällä erottui myös ympäriinsä lentäneitä vaatteita; kalsareita, sukkaa, ja musta Burtonin huppari.

Rene tunsi painetta jaloissaan. Hän hengitti pari kertaa syvään ja käänsi sitten leukansa rintaan nähdäkseen alaspäin. Moottorikelkka oli laskeutunut hänen alaruumiinsa päälle ja kiilannut lantion tiukasti maata vasten. Vain kivi hänen oikealla puolellaan oli estänyt kelkkaa murskaamasta hänet kokonaan alleen. Toisaalta, jos hän olisi itse pudonnut

parikymmentä senttimetriä toiseen suuntaan, lopputulos olisi ollut käytännössä sama, hän olisi rusementunut luultavasti kuoliaaksi kiven ja kelkan väliin. Rene kokeili toppatackinsa oikeaa rintataskua, jossa hänellä oli tapana säilyttää puhelin-ta. Se oli tyhjä. Samoin vaihtoehto numero kaksi, eli haalari-housujen etutasku. Rene muisti, että oli juuri ennen lähtöä päättänyt varmistaa, ettei kännny hyytyisi kylmyyteen, toisin sanoen pakannut sen kahden villasukkan sisään ja työntänyt kuljettajan penkin alla olevaan tiiviiseen säilytyslokeroon.

Toivo heräsi. Hän katsoi uudestaan alas.

Kelkka makasi ylösalaisin, kuskin penkki tiukasti hänen etureisiään vasten painautuneena niin, että sen alla olevaa lokeroa oli mahdoton avata, ellei kammennut ensin koko satoja kiloja painavaa romua pois päältään.

Karu totuus valkeni kerta rysäyksellä. Hän oli jumissa keskellä erämaata, kovassa pakkasessa, eikä voinut asialle yhtään mitään. Ei menisi aikaakaan, kun hänen elintoimintonsa alkaisivat hiipua.

Rene tunsi jo, kuinka selän alla hohkaava kylmyys työntyi väkisin vaatteiden läpi kehoon ja sai lihakset värähtelemään hallitsemattomasti. Sää tiedotus oli luvannut lumisadealueen saapuvan lännestä aamuyön tunteina. Se peittäisi paitsi kaikki onnettomuuden jäljet, myös hänet ja koko kelkan. Hänen haaska-eläinten kaluama ruumiinsa löytyisi aikaisintaan kevään tullen.

Rene vapisi.

Miten hän oli saattanut olla niin huolimaton?

Hän oli lähtenyt ajamaan kiireessä ja yötä myöten pahan aavistuksensa perässä, vaarantaen henkensä ihmisen takia, jota hän ei ollut nähnyt ikuisuuksiin ja jonka äkillisen

yhteydenoton todellisista tarkoituksista hänellä ei ollut mitään käryä.

Mutta toisaalta. Ehkä kaiken pitikin mennä juuri näin.

Eikö päätyminen osaksi luonnon kiertokulkua ollutkin juuri oikea tapa lähteä?

Ja kukapa häntä jäisi edes kaipaamaan? Ei kukaan.

Rene käänsi katseensa taivaalle ja hetken hänestä näytti siltä, kuin kuulaan tähtitaivaan keskellä olisivat välkkyneet hänen edesmenneen vaimonsa kaunispiirteiset kasvot. Kasvot, joita hän oli kaivannut päivittäin viimeiset viisitoista vuotta. Ne katselivat häntä hellästi hymyillen, kuin tahtoen sanoa, että kaikki oli viimein hyvin. Rene oli tehnyt parhaansa – enempää ei kukaan voinut.

Oliko mahdollista, että he näkisivät jälleen?

Se kysymys seuranaan Rene painoi silmänsä hitaasti kiinni ja jäi odottamaan kuolemaa.

2.

Rikosylikonstaapeli Harri Jakoila käytti jalkaansa jarrulla. Volkswagen rullasi eteenpäin vielä muutaman metrin kunnes pysähtyi. Jakoila nappasi pelkkäänpaikalla lojuvat talvihanskansa, nousi ulos ja henkäisi hiljaa. Oli tullut taas kerran käytännössä todistetuksi, että Suomi oli pirun pitkä maa. Kun hän oli lähtenyt ajamaan Helsingistä, lämpötila oli ollut hädin tuskin nollassa, kun taas täällä, Levi-tunturin takamailla, pakkonen paukkui lähempänä kolmeakymmentä. Jakoila kirosi mielessään, ettei ollut tajunnut pukeutua tarpeeksi lämpimästi. Lähtö oli kuitenkin ollut kiireinen. Petos, jonka olemassaoloa hän oli aavistellut vuosikaudet, oli kahden viimeisen vuorokauden aikana osoittautunut todeksi. Paha oli saanut mellastaa vapaasti aivan liian pitkään, mutta nyt oli tullut aika savustaa se esiin. Jakoila oli valmis taisteluun. Ainoa ongelma oli, ettei hän enää tiennyt keneen luottaa.

Mieleen oli kuitenkin tullut yksi henkilö.

Rene Kovanen tiesi tapauksen taustat sen alkulähteiltä asti, sillä oli ollut jutussa mukana aina siihen saakka, kun miehen oma elämä oli perhetragedian vuoksi suistunut raitteiltaan. Sen jälkeen Rene olikin kadonnut totaalisesti kuvioista. Silti Jakoilalle oli selvää, että jos vanha ystävä oli

hengissä, hän oli se, jonka puoleen kääntyä. He olivat saaneet sovittua tapaamisen Kittilän lentoasemalle ja Jakoila oli jatkanut matkaa.

Ajaessaan kohti pohjoista Jakoila oli kertaalleen ollut melko varma, että häntä seurattiin, mutta tehtyään muutama mutkan kiertoteiden kautta, hän aavisteli havaintonsa olleen viime päivien hermopaineen synnyttämää. Hän saapui perille vasta myöhään yöllä, tuskastuttavan pitkän ajo-
matkan päätteeksi, ja jäi odottelemaan Reneä. Lentoaseman sisääntuloaulassa istuessaan hän tarkkaili visusti ympäristöä ja jokainen ikkunan takaa ohi ajava auto ja yöllinen kulkija herätti hänen epäilyksensä. Jakoila oli suojannut selustansa parhaansa mukaan, mutta silti pelko kuristi kurkkua. Taho, jonka jäljille hän oli päässyt, oli onnistunut ujuttamaan lonkeronsa niin syväälle yhteiskunnan rattaisiin, ettei mikään ollut varmaa. Ei edes hänen oma turvallisuutensa.

Yö eteni eikä Rene Kovasesta näkynyt jälkeäkään. Jakoila yritti soittaa miehen perään lukuisia kertoja, mutta linja pysyi vaiti. Viimein hänen puhelimensa kuitenkin piippasi saapuneen viestin merkiksi. Rene oli kirjoittanut viestiin ainoastaan uuden tapaamispaikan osoitteen. Jakoila tyhjensi kahvikuppinsa ja lähti saman tien. Oli huojentavaa huomata, että vanha dekkarikollega oli aivan yhtä varovainen liikkeissään kuin ennen.

Renen antamaa osoitetta ei ollut helppo löytää, mutta viimein Jakoila oli oikeassa paikassa. Hän pyöräytti pitkästä ajamisesta kiristyneitä hartioitaan ja tähysti auton ikkunan takana valitsevaa pimeyttä. Tähtitaivaan ja kuun luminietoksista heijastuva kajo valaisi täydellisen hiljaista tienoota. Ränsistynyt

puutalo, tai paremminkin hökkeli, oli pimeänä, mutta Jakoila pani merkille tien pintaan painautuneet leveät renkaanjäljet, jotka johtivat talon taakse. Hän nousi autosta, käveli lähemmäs ja näki, että nurkan taa oli pysäköity käytössä kulunut moottorikelkka sekä musta Ford Explorer. Mitähän helvettiä Kovanen mahtoi nykyään puuhata, kun miehellä oli varaa ajaa moisella kiesillä?

Jakoila huomasi toisella puolella pihaa navetan, jonka ikkunasta loisti valo, ja lähti harppomaan sitä kohti. Jo pelkkä kävely tuntui raskaalta. Hänen fyysinen kuntonsa oli valahantanut viimeisen vuoden aikana huonosta surkeaksi ja syy siihen oli krooninen masennus. Itse asiassa ilman tutkintaa, jota hän oli jatkanut omin päin, hänellä tuskin olisi ollut motivaatiota nousta lainkaan sängystä ylös.

Jakoila oli viimeisimmän sairauslomansa aikana kehittänyt teorian, jonka mukaan ihmisen elämässä oli kolme draaman lajityyppettä mukailevaa vaihetta. Ensimmäinen niistä, lapsuus, oli komedia. Se oli kevyttä ja huoletonta aikaa, vapautta ilman vastuuta. Nuoruuden siirtymäriittien kautta päädyttiin aikuisuuteen, joka oli tyyllilajiltaan draama. Sen keskeistä sisältöä olivat lukuisat toisiaan seuraavat oikeat ja väärät valinnat, voitot ja tappiot sekä syyt ja seuraukset niin työ- kuin perhe-elämässä. Lopulta vuorossa oli vaihe kolme, vanhuus, joka oli tragedia. Sen ytimessä oli ymmärrys koko ajan nopeammin lähestyvistä kuolemasta, sekä oppi henkisestä ja fyysisestä kivusta; niiden sietämisestä ja sietämättömyydestä. Tragedia päättyi jokaista meistä lopussa odottavaan kosmiseen yksinäisyyteen.

Jo vuosia Jakoila oli tuntenut olevansa viimeisessä vaiheessa, vaikkei ollut vielä edes kuuttakymmentä. Se johtui

kauan hänen mukanaan kulkeneesta kalvavasta tunteesta, että kaikki ei ollut kohdallaan. Ja nyt, kun hänen epäilyksensä olivat viimein osoittautuneet oikeiksi, piinaavan alakulon tilalle oli noussut jonkinlainen helpotus ja ennen kaikkea palava halu paljastaa kaikille se, minkä hän oli tiennyt jo pitkään. Hän ei ollutkaan pelkkä mielenterveysongelmien kiviin puristama tiskirätti. Eikä se, että hänet oli jo vuosia sitten sysätty sivuraiteelle, poliisilaitoksen pölyisiin arkistoihin penkomaan joutavanpäiväisiä keissejä ilman minkäänlaisia onnistumisen mahdollisuuksia, johtunutkaan pelkästään hänestä itsestään, vaan siitä, että hänet oli haluttu siivota varmuuden vuoksi pois tieltä.

Jakoila kurkisti varovasti navetan ovesta sisään ja huhui: ”Rene?”

Kalpea valo tuli sivupöydällä makaavasta työmaalampusta. Jakoila näki, että keskellä lattiaa seisoj vanha ruosteinen peltitynnyri, samanlainen, jossa hänellä oli tapana polttaa mökillä roskia. Rikostutkija siristeli silmiään nähdäkseen paremmin nurkkien varjoihin, muttei havainnut missään liikettä. Hän astui sisään ja käveli hitaasti peremmälle.

”Rene, missä sä olet?”

Vastaukseksi Jakoila sai pelkän syvän hiljaisuuden.

Äkkiä homma alkoi epäilyttää. Entä jos hänen tutkimansa taho olikin tajunnut, mitä oli tekeillä? Entä jos hänen huomionsa mahdollisesta varjostajasta olikin osunut oikeaan ja hän oli astunut ansaan? Jakoila hamusi vaistomaisesti housunkaulustaan, vaikka tiesi hyvin, että virka-ase oli säilössä Pasi-lan poliisitalolla.

Hän astui eteenpäin ja kuuli jalkojensa alta hiljaisen lätsähdyksen. Maassa oli jätesäkeistä kyhätty alusta, jonka

päällä lillui jonkinlaista limaa. Jakoila pakotti itsensä liikkeelle, kurotti kaulaansa ja kurkisti edessään seisovaan tynnyriin.

Sydän jätti lyönnin väliin.

Päällimmäisenä näkyi ihmisen käsivarsi, sen kämmen ja sormet, jotka harottivat luonnottomasti eri suuntiin. Käden alta pilkotti jalka, jota peitti järeä talvikenkä. Kengän vieressä oli kappale farkkukankaan suojaamaa säärtä, joka loppui äkisti, mitä ilmeisimmin moottorisahan tekemään leikkaukseen. Säären sisältä pursusi veristä höttöä, jonka keskeltä törrottö sääriluu kuin yksinäisenä mastona. Irti silvotun käden ja jalan välistä Jakoilaa tuijottivat tyhjät silmät ja miehen kasvot, joiden ilme oli vääristynyt irvokkaaseen hymyyn.

Jakoila alkoi täristä holtittomasti ja suusta pääsi vaikerrus äänellä, jota hän ei tunnistanut omakseen. Hän haki käsillään tasapainoa, liukasteli pari askelta taaksepäin ja käännähti ympäri.

Ulos johtavan oven edessä seiso i isokokoinen mustiin pukeutunut mies, joka tuijotti häntä pimeyden suojasta.

”Seis siihen paikkaan! Mä olen poliisi”, Jakoila henkäisi ja nosti kaulassaan roikkuvan virkamerkin paremmin näkyviin, samalla kun hänen kätensä hakeutui taskussa olevalle puhelimelle. Jos hän vain saisi näppäiltyä hätänumeron, hänet pystyisi paikantamaan yhdellä napin painalluksella. Poliisia ei jätettäisi pulaan. Ei edes häntä, kellariarkistoihin haudattua luuseria.

Tumma varjo alkoi liikkua. Se eteni lattian yli nopeasti ja äänettömästi kuin ajatus, ja iski voimalla käteen, jolla Jakoila piteli puhelinta. Laite sinkoutui kauas pimeyteen. Samalla Jakoila liukastui ja kaatui kyljelleen verisen jätesäkkimaton päälle. Hän kieräytti itsensä vatsalleen ja alkoi

raahautua navetan perälle, suuntaan, johon oletti puhelimen-
sa lentäneen.

Takaa kuului matalaa hyräilyä ja Jakoila yritti epätoivoi-
sesti kiristää vauhtiaan. Työmaalampun valaistuksessa hän
huomasi varjon liikkuvan ympärillään puolelta toiselle kuin
erilaisia kuvakulmia hakien. Kun sormet lopulta koskettivat
navetan takaseinää Jakoila oli aivan loppu. Hän painoi pos-
kensa jääkylmää lattiaa vasten ja näki seinällä hitaasti kasva-
van tumman hahmon.

Rikosylikonstaapeli Harri Jakoila siirsi mielensä askaroi-
maan ihmiselämän kolmijakoisen kaavan parissa. Sen viesti
oli, että vaikka yksilöiden poluista oli löydettävissä loputto-
masti eri variaatioita, ne kaikki vahvistivat lopulta säännön,
jonka mukaan kohtalonomaista komedia-draama-tragedia-
rakennetta ei kukaan voinut välttää. Ajatus lohdutti, sillä se
teki kaikkien ihmisten maanpäällisestä taipaleesta vastaan-
sanomattoman tasa-arvoista. Vaikka jonkun poloisen elämä
loppui lyhyeen ja saattoi olla yhtä viheliäistä kärsimystä
syntymästä saakka ja joku toinen taas eli vanhaksi rakkauden
ja yltäkylläisyyden ympäröimänä, niin lopulta tauti, jota elä-
mäksi kutsuttiin, tasasi tilit ja kaikista jäi jäljelle vain kasa
tuhkaa.

Sitten alkoi kipu, jollaista Harri Jakoila ei ollut koskaan
ennen kohdannut.

Äärimilleen virittyvä trillerisarja omalakisista Kovasista alkaa

Berliinissä asuva Kata Kovanen työskentelee Armadillo-järjestössä, jonka salaisena tehtävänä on suojella niitä, joita virkavalta ei pysty pitämään turvassa. Hikisen baari-illan päätteeksi Kataan ottaa yhteyttä maalituksen kohteeksi joutunut journalisti, mutta hänen tapauksestaan pitäisi ymmärtää pitää näpit erossa.

Rene Kovasen, Lappiin erakoituneen entisen poliisin, luo saapuu vieras menneestä. Tyttärestä on kasvanut samanlainen jääräpää kuin hänet vuosia sitten jättänyt isänsä. Nyt Kata on ajojahdin kohteena. Joku haluaa pois päiviltä sekä Katan että koko Armadillo-järjestön, ja lainsuojattomiksi joutuneiden puolustaminen kääntyy veriseksi pudotuspeliksi.

Isänsä tytär aloittaa maalittamisen, korruption ja kansainvälisen rikollisuuden julmaan maailmaan pureutuvan Kovaset-kirjasarjan, jonka pääosassa on menneisyytensä hiljaisuuteen haudannut perhe.

84.2

ISBN 978-952-403-181-3

BAZAR

BAZARKUSTANNUS.FI

